

Vlaams
Parlement

vergadering **C108**
zittingsjaar 2019-2020

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën, Begroting en
Justitie

van 4 februari 2020

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Jo Brouns aan Zuhail Demir, Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, over het verbeteren en ondersteunen van de werking van de lokale integrale veiligheidscel in het kader van het lokale veiligheidsbeleid – 844 (2019-2020)	3
VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Zuhail Demir, Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, over de begeleiding en doorverwijzing van daders van huiselijk geweld en het bredere kader van het Vlaamse en intrafederale beleid – 915 (2019-2020)	6
VRAAG OM UITLEG van Adeline Blancquaert aan Zuhail Demir, Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, over de problematiek van de tienerpooiers – 1012 (2019-2020)	11

VRAAG OM UITLEG van Jo Brouns aan Zuhal Demir, Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, over het verbeteren en ondersteunen van de werking van de lokale integrale veiligheidscel in het kader van het lokale veiligheidsbeleid – 844 (2019-2020)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

Jo Brouns (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, de lokale integrale veiligheidscellen (LIVC's) vormen een onmiskenbare schakel in het federale en lokale veiligheidsbeleid. Voor de werking ervan is in de vorige legislatuur door de Federale Regering een kader gecreëerd via een wetgevend initiatief. Op lokaal niveau is dat hét platform bij uitstek om te werken aan de preventie van radicalisering en polarisering. De organisatie van die LIVC's valt onder de bevoegdheid van de burgemeesters.

Voor de goede werking van zo'n LIVC, waar heel wat dossiers worden besproken, in het zogenaamde casusoverleg, is het uiteraard belangrijk dat alle bij een dossier betrokken partijen kunnen deelnemen aan de LIVC. Dat is veel meer dan enkel de politiediensten en de lokale diensten. Het gaat met name over de deelname van de deelstaatpartners, de diverse diensten en organisaties die door de regio's worden georganiseerd en gestructureerd, zoals de scholen, de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB's), de buurtwerkers, de integratiediensten en de justitiehuisen. Minister, u hebt er in uw beleidsnota recent ook al de nadruk op gelegd dat het belangrijk is dat zij deelnemen.

Tijdens de vorige legislatuur zijn er ook diverse initiatieven genomen om de lokale besturen te informeren. Onder meer de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) heeft dat echt opgenomen en daar een heel belangrijke rol in gespeeld.

Minister, in die context heb ik een aantal heel concrete vragen. Hebt u vandaag een heel goed zicht op dat functioneren en de samenstelling van de LIVC's? De praktijkervaring leert dat dat op verschillende plaatsen toch verschillend wordt ingevuld en georganiseerd, naargelang de politiezone waarin men opereert.

Als u conform uw beleidsnota een decretaal kader wenst uit te werken, zodat de medewerkers van alle Vlaamse diensten en voorzieningen wier deelname echt belangrijk is om een heel adequaat overleg te hebben inzake casussen, kunnen deelnemen aan de LIVC's zonder dat ze daarbij hun beroepsgeheim schenden, is het nodig en echt belangrijk dat men eerst een zicht heeft op die concrete werking, op de samenstelling en op de diverse mogelijke probleempunten die de LIVC's op dat vlak nog ervaren. Zult u bij de uitwerking van dat beleidsvoornemen ook een beroep doen op reeds ontwikkelde en belangrijke expertise aanwezig bij de VVSG?

In de vorige legislatuur was er ook sprake van een samenwerkingsovereenkomst met de federale overheid om de deelname aan en de samenwerking met de LIVC's van die diverse actoren van de regio's te regelen, in aanvulling op de basiswet, die federaal is geregeld. Wat is daaromtrent de stand van zaken? Meer in het algemeen, hoe verloopt het overleg tussen u en de federale overheid inzake de werking van de LIVC's?

De voorzitter: Minister Demir heeft het woord.

Minister Zuhal Demir: Collega Brouns, dank u voor uw vraag. Ook tijdens de bespreking van de beleidsnota had u het terecht over deze thematiek.

De oefening met betrekking tot de deelnemende partners van de LIVC's wordt momenteel gemaakt door de administratie. Daarbij is er al heel wat informatie verzameld via verschillende informatiebronnen. Enerzijds kan de nodige informatie ook gewoon worden geraadpleegd op de website www.besafe.be en worden opgevraagd bij de diensten van de FOD Binnenlandse Zaken. Anderzijds nemen veel van onze justitiehuisen ook reeds deel aan een aantal LIVC's, zodat we ook op dat vlak weten welke partners er afwisselend bij kunnen worden betrokken. Onze justitieassistenten worden bijvoorbeeld systematisch uitgenodigd bij het LIVC-R (LIVC inzake radicalisme, extremisme en terrorisme) van Antwerpen, toch een van de grootste LIVC-R's van Vlaanderen.

Uit onze ervaring en uit de nationale enquête inzake de LIVC's die in 2018 door het Radix Team werd uitgevoerd, blijkt echter wel dat er een grote verscheidenheid is tussen de LIVC-werkingen in België, maar ook in Vlaanderen.

De redenering die u in die context toepast, namelijk dat de bestaande situatie op het terrein de regelgeving moet bepalen, vind ik niet zo vanzelfsprekend. We stellen immers vast dat op het terrein de verscheidenheid in de werking van de LIVC-R's groot is. Zowel de aanpak, de samenstelling als de nagestreefde finaliteiten, globaal en in individuele casussen, verschillen. Dat is op zich niet erg, het is zelfs onvermijdelijk, al was het maar omdat elke casus anders is. Ruimte voor lokale regie is dus zeker nodig, maar wat mij betreft graag binnen een duidelijk regelgevend kader dat de contouren vastlegt voor de werking van een LIVC-R, niet als een strak keurslijf, wel als een stramien dat duidelijkheid geeft aan alle actoren over hun rol en opdracht. Vanuit die invalshoek heb ik in mijn beleidsnota een ontwerp van decreet in het vooruitzicht gesteld.

Uiteraard gaan we bij de verdere uitwerking een beroep doen op de ervaring, de bevindingen en de cijfers van de VVSG. Dat is de logica zelve. Er is ook een direct contact tussen de Vlaamse administratie en de VVSG op dat vlak. En ook mijn kabinet zit volgende week samen met de VVSG.

Het is inderdaad zo dat er in de vorige legislatuur een ontwerp van samenwerkingsakkoord is gemaakt. Onder meer door de verkiezingen en het momenteel ontbreken van een Federale Regering met volle bevoegdheden heeft dat proces wat vertraging opgelopen. Daarom kiest de Vlaamse Regering, conform het regeerakkoord, resoluut voor een decretaal kader. Dat zal toelaten dat medewerkers van Vlaamse diensten en voorzieningen kunnen deelnemen aan een LIVC-R zonder daarbij hun eventuele beroepsgeheim te schenden. Ik zal daarvoor overleggen met mijn collega-minister voor Binnenlands Bestuur en later ook met de andere collega-ministers, om samen af te bakenen welke Vlaamse diensten we in het ontwerp van decreet zullen opnemen.

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

Jo Brouns (CD&V): Bedankt, minister. U geeft terecht aan dat het belangrijk is dat alle Vlaamse partners die een rol van betekenis kunnen spelen aan de tafel van een LIVC, aanwezig zijn en het nodige comfort hebben om de informatie te delen die ze moeten delen in functie van het doel van zo'n LIVC, het voorkomen van radicalisering en het tegengaan van polarisering. Vandaag merken we in het veld dat het moeilijk is en dat heel wat diensten, onder andere CLB's en scholen, worstelen met informatie die toch wel belangrijk is. Concrete dossiers geven helaas vaak aan dat er belangrijke informatie was om te kunnen delen, maar een gebrek aan comfort weerhield hen daarvan.

De centra algemeen welzijnswerk (CAW's) hebben vandaag een eigen initiatief genomen om een soort kadernota te maken, een soort 'guidelines' voor de medewerkers over hoe ze zich kunnen gedragen op zo'n LIVC en wat er gedeeld kan worden en wat niet in een casusoverleg.

Ik noteer uw positieve antwoord, dat u werk maakt van een kader om het nodige comfort en kader te bieden aan de Vlaamse diensten, zodat de werking van de LIVC's kan worden versterkt en het doel optimaal bereikt kan worden, om radicalisering maximaal tegen te gaan.

De voorzitter: Mevrouw De Vreese heeft het woord.

Maaike De Vreese (N-VA): De minister en collega Brouns hebben correct aangegeven dat de context waarbinnen de LIVC's moeten werken, zeer verschillend is. Het verschilt ook van stad tot gemeente. Het is belangrijk dat de juiste partners aan tafel kunnen zitten, afhankelijk van de casus die voorligt. Daar moet inderdaad de nodige flexibiliteit zijn. We moeten ervoor zorgen dat het decreet dat ondersteunt en ook bepaalde zekerheden aanbiedt aan de betrokkenen. Maar we moeten toch ook niet alles trachten te reguleren vanuit Brussel. Het lokale niveau is immers het niveau dat in de mogelijkheid is om die casussen correct te gaan beoordelen. Hoe gaan we dat evenwicht bewaren?

De voorzitter: De heer Verheyden heeft het woord.

Wim Verheyden (Vlaams Belang): Minister, het is inderdaad noodzakelijk voor de goede werking en de doeltreffendheid van de LIVC's dat ook lokale stakeholders actief zijn en mee participeren, want zij komen in de eerste plaats in aanraking met bepaalde vormen van radicalisering. Je kunt dan bijvoorbeeld kijken naar medewerkers uit sociale diensten, straathoekwerkers, mensen uit het onderwijs.

We stellen echter ook vast dat er vanuit die hoek toch ook wel kritiek komt op de aanpak, meer bepaald op de rol, bijvoorbeeld, van de straathoekwerkers in het hele verhaal. Ik heb gezien dat in maart vorig jaar twee vzw's, vzw Uit De Marge en de Kinderrechtencoalitie, naar het Grondwettelijk Hof zijn gestapt om te pleiten tegen dat systeem, omdat ze vinden dat de LIVC's een risico zouden kunnen inhouden voor jongeren en jeugdwerkers.

Ze hebben een publicatie uitgebracht, 'Het deradicaliseringsbeleid anders bekeken: Radicaal voor kinderrechten', waarin ze aangeven dat die jeugdwerkers het gevoel hebben dat het hun opdracht is om kinderen en jongeren in het oog te houden, om radicaliseringsgevaar op te sporen en door te geven. Zij zijn vooral van mening dat die LIVC's een aanleiding zouden kunnen zijn voor discriminatie en etnisch-religieus profileren. Ik denk dat we allemaal weten dat het daar niks mee te maken heeft, dat het veeleer gaat over het kunnen detecteren van gevaren die onze samenleving kunnen ondermijnen. Uit De Marge en de Kinderrechtencoalitie komen tot de conclusie dat minderjarigen- en jeugdwerkers eigenlijk niet thuishoren in die LIVC's.

Voor zover ik heb kunnen zien, heeft het Grondwettelijk Hof daar nog geen uitspraak over gedaan, maar mocht het hof beslissen om de stelling van die twee vzw's te volgen, dan denk ik dat dat toch wel een serieuze hypothese kan leggen op de werking van die LIVC's.

Daarom mijn vragen. Hebt u een zicht op een mogelijke uitspraak van het hof? Wordt er al geanticipeerd op een mogelijke negatieve uitspraak van dat hof?

De voorzitter: Minister Demir heeft het woord.

Minister Zuhal Demir: Ik dank alle collega's voor hun tussenkomsten met betrekking tot dit dossier. Wij werken voort aan het ontwerp van decreet. De lokale autonomie is daarbij uiteraard van belang. Dat is heel uitdrukkelijk naar voren gekomen in de beleidsnota. We zullen, zoals ik zei, dat alles niet in een strak keurslijf afbakenen. De situatie verschilt natuurlijk van gemeente tot gemeente, afhankelijk van de casus, dus die flexibiliteit zullen wij zeker meenemen in het

uitwerken van het ontwerp van decreet. Ik hoop eigenlijk dat dit tegen de paasvakantie rond zal zijn, en dat ik daarmee dan naar de regering kan gaan, nadat we er nog met diverse partners over hebben samengezeten.

Ik heb nog geen zicht op de uitspraak. We zullen die zeker analyseren als die er eenmaal is. Ik zal daarover uiteraard ook met de collega's in gesprek gaan. We willen natuurlijk net in dat decretaal kader voorzien. Om die reden lijkt het me ook belangrijk dat we zo'n ontwerp van decreet maken.

Ik denk dat iedereen de bedoeling heeft om alles op alles te zetten om zo snel mogelijk radicalisering op te merken en daartegen op te treden. Daarom willen we ook tegemoetkomen aan het argument inzake het beroepsgeheim. Ik hoop toch dat men zich inzake radicalisering niet snel achter het argument van het beroepsgeheim verschuilt. Uiteindelijk doen we dit immers allemaal voor het algemeen belang van onze samenleving, en op de eerste plaats ook van alle betrokkenen. Ik ben een voorstander van een goede afbakening in de decreettekst over welke Vlaamse diensten het gaat.

Collega, u hebt verwezen naar de scholen, de CLB's. Ook bepaalde andere diensten zijn snel betrokken, en misschien ook sneller op de hoogte. Ik denk dat we er dus belang bij hebben om ze mee te nemen in dat decretaal kader, en ook een oplossing te vinden voor dat beroepsgeheim.

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

Jo Brouns (CD&V): Ik denk dat er heel wat belangrijke zaken zijn gezegd. Vandaag heeft een en ander misschien voor een stuk te maken met de onbekendheid, met het feit dat men niet echt goed weet wat men daar kan delen, wat er met die informatie gebeurt. Ik verwijs naar het voorval waarnaar werd verwezen. Ik begrijp heel goed dat er een reflex is van cliëntbescherming.

De lokale autonomie moet worden onderschreven. Die staat uiteraard altijd voorop. Een LIVC moet de vrijheid hebben om de mensen uit te nodigen die ze moet uitnodigen.

Daarnaast is het echter belangrijk dat het kader er is, ook zodat Vlaamse diensten zich niet meer kunnen verschuilen achter de stelling dat ze niet deelnemen omdat ze niet mogen deelnemen. Dat zou echt weg moeten, want er zijn inderdaad wat voorbeelden geweest waarbij er informatie aanwezig was die te laat of niet werd gedeeld. Met dat doel voor ogen is het heel belangrijk dat het nodige comfort ontstaat rond die tafel, dat iedereen die moet en kan aanschuiven, dat ook kan doen, zodat alle informatie er kan zijn die moet worden gedeeld om radicalisering te voorkomen, en ook polarisering, want het gaat niet alleen over radicalisering.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Zuhail Demir, Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, over de begeleiding en doorverwijzing van daders van huiselijk geweld en het bredere kader van het Vlaamse en intrafederale beleid – 915 (2019-2020)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Minister, in de beleidsnota Justitie wordt terecht veel aandacht besteed aan de thematiek en de aanpak van seksueel geweld en intrafamiliaal geweld. Wat specifiek het intrafamiliaal geweld betreft, is de wet van

15 mei 2012 van belang, waardoor sinds 1 januari 2013 in België de mogelijkheid bestaat om een tijdelijk huisverbod op te leggen in geval van huiselijk geweld. Met dat nieuwe instrument plaatst België zich in de rij van landen die eerder beslissingen namen rond preventieve of tijdelijke huisverboden, zoals Oostenrijk, Nederland en Spanje. Het schenden van een opgelegd huisverbod wordt via een andere wet strafbaar gesteld, namelijk de wet van 15 juni 2012.

Sinds kort gelden er een aantal nieuwe regels voor het opleggen en het uitvoeren van een tijdelijk huisverbod bij intrafamiliaal geweld. De wijzigingen, ingevoerd door de wet van 5 mei 2019, die in werking is getreden op 3 juni 2019, kwamen er op vraag van de hulpdiensten, de politie en de magistratuur. Zij deden een reeks aanbevelingen na analyse van drie jaar toepassing van het huisverbod. In de nieuwe wet wordt uitdrukkelijk voorzien dat de procureur des Konings zijn beslissing tot tijdelijk huisverbod onverwijld meedeelt aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, opdat die de uithuisgeplaatste zou bijstaan en opvolgen tijdens het tijdelijk huisverbod. Die bepaling in de wet is vanzelfsprekend cruciaal, want die maakt het ook effectief mogelijk om een integraal hulpverleningsaanbod te ontwikkelen en aan opvolging te doen.

U hebt recent ook via de pers aangekondigd dat de Vlaamse justitiehuisen ingeschakeld zullen worden bij de begeleiding van de daders van huiselijk geweld en dat er onder meer daarom ook 150 justitieassistenten bij zullen komen. Het is natuurlijk heel positief, minister, dat op die manier gebruik zal worden gemaakt van de nieuwe wettelijke mogelijkheid. De justitieassistenten moeten dan natuurlijk ook wel goed voorbereid zijn. Zij worden vandaag immers al heel sterk bevraagd, zoals we allemaal weten. Bovendien is het zo dat de mogelijke situaties waar huisverbod nodig blijkt en kan worden opgelegd, zo uiteenlopend zijn dat allesomvattende richtlijnen moeilijk en niet evident zullen zijn. Bovendien zal ook de hulpverlening in diverse gevallen verschillend moeten zijn.

U hebt aangekondigd dat er 150 extra justitieassistenten zullen komen. Hoe zal de geografische spreiding en de taakverdeling gebeuren? Is er al zicht op de concrete noden en de werkdruk? Hoe en waar zullen in concreto de justitieassistenten ingeschakeld worden bij de begeleiding van daders van huiselijk geweld? Uit de cijfers blijkt immers dat er grote verschillen zijn tussen de gerechtelijke arrondissementen wat betreft de toepassing van het huisverbod. Dat is ook absoluut een aandachtspunt, dat het in sommige regio's en arrondissementen meer gebruikt wordt en in andere niet. Het zou zinvol zijn om de oorzaken daarvan eens na te gaan.

Op welke wijze zal de doorverwijzing naar de hulpverlening gebeuren? Zijn daarover afspraken gemaakt met de minister van Welzijn? Ik denk dan aan de rol van de centra algemeen welzijnswerk (CAW's) en de centra voor geestelijke gezondheidszorg (cgg's). Hoe staat het meer in het algemeen met het protocol dat snel zou worden afgesloten tussen u en uw collega van Welzijn om de dossiers die eigenlijk raakvlakken hebben met beide beleidsdomeinen, goed te kunnen beheeren? U hebt daar ook naar verwezen bij de bespreking van uw beleidsnota.

Hoe zult u tot slot inzetten op samenwerking met het federale niveau? Hoe zult u dit initiatief kaderen in het aangekondigde Vlaams actieplan seksueel geweld en het interfederaal plan gendergerelateerd geweld?

De voorzitter: Minister Demir heeft het woord.

Minister Zuhail Demir: Voorzitter, collega, ik zal proberen om u één lang antwoord te bezorgen op de vier vragen.

Het klopt dat vanaf 1 januari van dit jaar de justitiehuisen, naast de reeds bestaande vatting van de diensten slachtofferonthaal, ook een mandaat toegewezen hebben gekregen inzake de opvolging van de uithuisgeplaatste dader. Dat laat de

justitieassistenten toe om met alle betrokkenen aan de slag te gaan en hun ook toegang te doen vinden tot de nodige hulpverlening. Dat is van belang omdat je zo die explosieve situatie bij tijdelijke uithuisplaatsing beter kunt aanpakken, door niet alleen de dader uit huis te plaatsen, maar die ook werkelijk bij zijn kraag te vatten en te kijken naar de achterliggende problematieken.

Dikwijls wordt intrafamiliaal geweld veroorzaakt door alcohol, drugs, schulden, psychologische problemen enzovoort. Het zijn net die achterliggende problematieken die we moeten aanpakken, willen we nadien niet opnieuw met dezelfde situatie worden geconfronteerd. Daarbij speelt de justitieassistent dus inderdaad een nieuwe rol. In eerste instantie gaat die aan de slag met de slachtoffers, maar om een globaal beeld te kunnen schetsen van de situatie is het ook goed dat de justitieassistent vanaf nu ook zal nagaan hoe die dader verder moet worden aangepakt. Bij intrafamiliaal geweld is het immers van belang om te werken met de context, met de situatie, en niet zozeer met twee individuele personen.

Daarbij zullen de justitieassistenten vanaf nu ook altijd rekening houden met de situatie van de eventuele kinderen als die slachtoffer of getuige zijn van dat intrafamiliaal geweld. Helaas zijn de kinderen de grootste slachtoffers. Op die manier kan de opdrachtgever, naast de gegevens in het proces-verbaal, bovendien ook worden geïnformeerd over de globale context, de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing tot een tijdelijk huisverbod.

Het klopt dat het tijdelijk huisverbod niet overal en niet altijd even vaak wordt aangewend. Als we de cijfers goed bekijken, blijkt dat men in Limburg en in Antwerpen het vaakst gebruikmaakt van dat middel, dat in sommige, zeer explosieve situaties echt wel aanbevelenswaardig is. In zo'n situaties is het aangewezen om de dader, de man of vrouw, maar uit cijfers blijkt dat het meestal helaas vrouwen zijn die het slachtoffer zijn, onmiddellijk uit huis te zetten. Ik ben zelf een groot voorstander van die tijdelijke uithuiszetting van de dader. Ik hoop alleen maar dat in de toekomst heel veel procureurs het voorbeeld van Limburg en Antwerpen zullen volgen.

Niettegenstaande de regionale verschillen in het aantal tijdelijke huisverboden werden alle Vlaamse justitiehuisen op eenzelfde manier geïnformeerd over dit nieuwe mandaat en ook betrokken bij de voorbereidingen ervan. Elk justitiehuis beschikt over een pool van justitieassistenten die de mandaten van tijdelijk huisverbod zullen opnemen. We voorzien op korte termijn ook in een opleiding voor die justitieassistenten om het wettelijke kader te verduidelijken, een verdieping te geven inzake de problematiek van intrafamiliaal geweld, net als de dynamieken die spelen en de manier waarop rekening moet worden gehouden met de situatie van de eventuele betrokken kinderen. De Kindreflex zullen we dus zeker ook zeer expliciet in die opleiding meenemen.

Het is inderdaad volkomen terecht dat een mandaat voor de justitiehuisen alleen geen afdoende oplossing is voor intrafamiliaal geweld. Samenwerking en netwerken met de hulp- en dienstverlening zijn dan ook van cruciaal belang. De justitieassistent zal tijdens het mandaat de betrokkenen ook maximaal naar het aanbod van hulp- en dienstverlening toeleiden. Indien nodig en wenselijk zal de justitieassistent een dossier aanmelden bij de ketenaanpak of samenwerken met de Family Justice Centers. Elk justitiehuis zal daarom ook lokaal én per regio een passend handelingsplan uitwerken in overleg met de reguliere partners uit de hulp- en dienstverlening, de coördinatoren ketenaanpak en de Family Justice Centers.

Op beleidsvlak werk ik inderdaad samen met collega Beke aan een protocol om de samenwerking en de afstemming van de raakvlakken tussen onze bevoegdheden te regelen. Zodra dat rond is, zal ik jullie daar uiteraard over informeren. Maar dat belet ons natuurlijk niet om in de tussentijd goed met elkaar samen te werken en onze dossiers op elkaar af te stemmen.

Wat de middelen betreft: in de begroting 2020 wordt in totaal 6 miljoen euro aan bijkomende middelen voorzien voor een personeelsuitbreiding. Dat is ook broodnodig. Ik heb inmiddels de gelegenheid gehad om met een aantal justitieassistenten te spreken en justitiehuizen te bezoeken. Alles komt bij hen terecht. Als we een strikte opvolging willen geven, denk ik dat het een goede beslissing is van de Vlaamse Regering om hier die extra middelen in te zetten.

In de daaropvolgende jaren wordt dat nog verder opgetrokken tot 11 miljoen euro, zoals overeengekomen is in het regeerakkoord. De voorbereidingen voor een nieuw personeelsplan zijn lopende. Daarvoor ben ik momenteel de noden en de werkdruk in kaart aan het brengen per justitiehuis, ook met het oog op de toekomst en de bijkomende taken die daarmee gepaard gaan, zodat de middelen zo efficiënt mogelijk kunnen worden ingezet. Zodra dat is goedgekeurd, kan het bijkomende personeel aangeworven worden. Voor de ongeveer 40 personen die op de wervingsreserve staan, kan het dan heel snel gaan. Het aantal justitieassistenten dat we effectief kunnen aanwerven, zal uiteraard ook afhangen van de profielen waarvoor gekozen zal worden op basis van de oefeningen waarmee we momenteel bezig zijn. Maar we gaan uit van een 150-tal.

Het Vlaams actieplan seksueel geweld verzamelt alle maatregelen die de Vlaamse Regering wil nemen ter bestrijding van seksueel geweld. Een gecoördineerde aanpak op Vlaams niveau draagt bij tot een sterker en afgestemd resultaat. Als Vlaams minister van Justitie neem ik daartoe inderdaad het initiatief en zal ik mijn collega-ministers bevoegd voor Welzijn, Volksgezondheid, Cultuur, Jeugd, Sport, Media, Onderwijs en Gelijke Kansen uitnodigen om samen de schouders onder dit actieplan te zetten. Het Vlaams actieplan seksueel geweld vormt overigens de basis voor de Vlaamse bijdrage bij de opmaak en uitvoering van het nieuwe nationaal actieplan ter bestrijding van alle vormen van gendergerelateerd geweld 2020-2024, die ik eveneens coördineer. Op die manier kunnen we er ook voor zorgen dat onze Vlaamse maatregelen afgestemd zijn op die van het federale niveau.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Bedankt voor uw uitgebreide antwoord, minister, waarmee u voor heel wat van mijn vragen klaarheid hebt gebracht. Op een aantal punten is het nog verder wachten – hopelijk is dat een kwestie van maanden – vooraleer we verdere informatie gaan hebben.

Ik geloof ook sterk in tijdelijk huisverbod. Een explosieve situatie tijdelijk ontmijnen, kan soms soelaas brengen. Het kan soms ook verschillende partijen tot een bepaald besef laten komen, en ondertussen is toeleiding naar de hulpverlening mogelijk. Bovendien kan ondertussen ook heel de context in kaart worden gebracht. Dat is absoluut positief, zeker ook in functie van de kinderen. Ik ben daarom ook heel tevreden dat u expliciet verwijst naar de Kindreflex, die in de vorige legislatuur is ingevoerd. En dit is natuurlijk een van de standaardsituaties waarin een 'kindreflex' moet worden uitgevoerd.

Als er begeleiding van slachtoffer en dader wordt gedaan, hoop ik dat er ook ineens wordt gekeken naar die kinderen – dat is de doelstelling van die Kindreflex – maar ook naar de concrete hulpverlening en bijstand ter zake. We zullen verder zien op welke manier dat wordt uitgerold, welke effecten dat zal hebben, of die regionale verschillen blijven of dat zich daar een aantal wijzigingen in voordoen. U zegt dat daar bijkomende justitieassistenten voor nodig zijn. Dat zal niet alleen voor dit takenpakket zijn. Ik had ook gevraagd of u nu een zicht hebt op de noden en de werkdruk van de justitieassistenten, of hoe u dat nog gaat aanpakken.

Ik hoor dat u zegt dat in die 6 miljoen euro voor personeelsuitbreiding wel is voorzien voor 2020, maar dat het nog even wachten is op de concrete invulling. Dat zal dan wellicht in de loop van dit jaar zijn. Goed, ik zal dat alleszins verder volgen.

Verder kijken we zeker uit naar dat Vlaams actieplan inzake seksueel geweld. Minister, ik denk dat het inderdaad essentieel is dat u uw coördinerende rol vervult ter zake, dat u ook heel duidelijk op de diverse beleidsdomeinen heel concrete acties vraagt. Ik hoop dan ook dat we dat op dat moment uitgebreid zullen kunnen bespreken in deze commissie.

De voorzitter: Mevrouw De Vreese heeft het woord.

Maaike De Vreese (N-VA): Minister, het is inderdaad een zeer goede zaak dat er bijkomende middelen komen en dat u de nodige aandacht besteedt aan de problematiek en ook aan de slachtoffers. Ik heb ook op het terrein en van slachtoffers zelf al gehoord dat men dat zeer waardeert.

De nadruk die wordt gelegd op de samenwerking, is inderdaad zeer belangrijk, samenwerking tussen de verschillende niveaus, tussen de diensten op het terrein, tussen de beleidsdomeinen Justitie en Welzijn en ten slotte ook de samenwerking met dat federale niveau, dus samenwerking tussen de mensen zelf, maar ook die digitale samenwerking. Op basis van die digitale samenwerking kunnen we dan ook meer de context zien en evidencebased gaan werken en lessen trekken uit wat we registreren, om zo eigenlijk die hulp zo effectief mogelijk te maken.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Minister, gewoon twee bedenkingen. Een, de collega merkt terecht op in haar vraagstelling dat er een groot onderscheid is tussen de gerechtelijke arrondissementen, maar als je dat iets dieper bekijkt, dan blijkt dat er vooral een groot onderscheid is tussen politiezones. Ik denk dat dat een van de punten is die u zeker wat dit thema betreft moet meenemen, maar ook een beetje als een rode draad doorheen het hele justitiebeleid dat u Vlaams wilt uittekenen. Als er immers concreet aan de basis, op het terrein niks gebeurt, dan kan dat natuurlijk niet tot bij het gerechtelijk arrondissement geraken, en zo krijg je natuurlijk dat verschil.

Twee, ik kan niet spreken over Antwerpen, maar wel over Limburg. Ik weet hoe het komt dat we in Limburg inderdaad ver staan. Omdat een paar politiezones daar jaren geleden zelf mee zijn begonnen en zijn gaan samenwerken. Wij gebruiken in Limburg het niveau van de provincie. Ik weet dat het ondertussen bijna heiligschennis is om in het Vlaams Parlement nog over de provincies te spreken. Welk middel men echter ook gebruikt, u zult er hoe dan ook voor moeten zorgen dat u tot bij die politiezones geraakt, want anders zal dat onderscheid tussen gerechtelijke arrondissementen blijven, en niet alleen dat. Mocht u de cijfers echt projecteren per politiezone, en die bestaan, men kan gaan kijken op een website met cijfers, dan zou dat onderscheid nog veel groter blijken te zijn.

De voorzitter: Minister Demir heeft het woord.

Minister Zuhail Demir: Het begint inderdaad natuurlijk bij de politie, die dan daadwerkelijk tussenbeide komt, een pv maakt, het au sérieux neemt enzovoort. Ik weet nog dat we, toen ik staatssecretaris voor Gelijke Kansen was, we destijds expliciet aan de minister van Binnenlandse Zaken hebben gevraagd om seksueel geweld mee te nemen in de opleiding, want het verschilde van politiezone tot politiezone of dat au sérieux werd genomen. Ik heb nu natuurlijk een andere rol, maar dat neemt niet weg dat ik me uiteraard kan richten tot de minister van Binnenlandse Zaken. We hebben een heel lijstje, uiteraard hebben we een heel lijstje, maar we zullen dat zeker meenemen, want die voeling is inderdaad heel belangrijk, en de politiezones bewust maken van de problematiek. Inderdaad, als er geen pv is en als het niet tot bij de procureur komt, dan kan die procureur ook niet actief zijn. Dat is inderdaad van belang.

De oefening om de noden en de werkdruk bij de justitiehuisen in kaart te brengen, loopt. Over twee weken zouden we met die oefening kunnen landen, zodat we een

goed zicht hebben op hoe het zit. De middelen zijn schaars, dus we moeten die echt op een goede en efficiënte manier inzetten. We hopen die oefening dus over twee weken af te ronden.

Wat het Vlaams actieplan seksueel geweld betreft, merk ik dat vele collega's acties willen ondernemen. Wij mikken op april om daarmee rond te zijn. Dan is het misschien ook wel een goed idee om dat hier in de commissie te bespreken, eventueel ook met hoorzittingen enzovoort. Het is belangrijk voor dat nationale actieplan dat wij ons deel als één coherent verhaal kunnen inschuiven, en dat kan natuurlijk ook de slachtoffers ten goede komen.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Minister, wij kijken uit naar dat laatste, om er hier in de commissie verder over in debat te kunnen gaan.

Wat het tijdelijk huisverbod betreft, wil ik toch vragen dat u werk maakt van de mogelijkheden die u hebt om federaal een aantal zaken aan te kaarten richting politie. Ik geloof in zo'n tijdelijk huisverbod, niet op zichzelf staand, want dan is dat maar heel tijdelijk en dan los je de problemen niet op, maar wel met de onderliggende vormen van hulpverlening die er momenteel zijn en die u nu ook op een heel concrete manier invult, met daarbij dan nog de reflex ten aanzien van de kinderen: zijn er kinderen, wat is de situatie van die kinderen, hebben die ook nood aan hulpverlening? Dat is goed.

Maar we moeten natuurlijk zien dat iedereen die in zo'n situatie zit, daar op dezelfde manier een beroep op kan doen, in plaats van dat een situatie thuis maar blijft duren tot er soms ook ergere dingen gebeuren. Ik wil u vragen om gebruik te maken van de middelen die u hebt, om dit ook op het andere niveau aan te kaarten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Adeline Blancquaert aan Zuhail Demir, Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, over de problematiek van de tienerpooiers – 1012 (2019-2020)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: Mevrouw Blancquaert heeft het woord.

Adeline Blancquaert (Vlaams Belang): Minister, het recente fenomeen van de tienerpooierproblematiek is ons jammer genoeg niet ontgaan. Zo konden we in de week van 15 januari de gruwelijke daden lezen van een Brusselse allochtone bende die een weggelopen Frans meisje voor 2000 euro had gekocht van haar vriendje. Het meisje werd daarop wekenlang opgesloten in een huis te Ukkel, waar ze verplicht werd zichzelf te prostitueren. Helaas is dat geen alleenstaand geval en zijn er nog veel meer van die gruwelijkheden waar we zelfs nog niet van op de hoogte zijn. Veel tienerpooiers lopen vandaag nog steeds op vrije voeten. Slachtoffers worden maar al te vaak in de steek gelaten.

Een bevinding uit het rapport van Child Focus, genaamd 'Tienerpooiers en hun slachtoffers', is dat de grootste groep daders veelal jongeren van allochtone origine blijken te zijn, die meestal duidelijk opereren in een breed netwerk en zich zelden richten op meisjes uit hun eigen gemeenschap.

Bij de bespreking van de beleidsnota kwam dit onderwerp al aan bod. U gaf aan rond de tafel te willen zitten met minister Beke. Als we naar Nederland kijken, zien we echter dat onze burens al veel verder staan dan wij. Men zet daar veel harder in

op strengere bestraffing en betere preventie, zodanig zelfs dat tienerpooiers de grens oversteken naar ons land om hier kwetsbare meisjes uit te buiten.

Minister, welke initiatieven wilt u nemen om een betere bijstand te bieden aan de slachtoffers van tienerpooiers? Bent u bereid om te werken aan een structurele registratie van gegevens van tienerpooiers en hun slachtoffers, dit ten einde het beleid omtrent de zorg, opsporing, vervolging, preventie en samenwerking optimaal af te stemmen op de noden op het terrein?

Bent u bereid om naar Nederlands model strenger in te zetten op een kordatere bestraffing van minderjarige tienerpooiers? Hebt u beschikbare cijfers van het aantal tienerpooiers dat reeds bestraft werd, hun afkomst of nationaliteit, en of er al dan niet schadevergoedingen werden uitgekeerd aan de slachtoffers? Hoe evalueert u die cijfers?

Bent u bereid om naar Nederlands model in te zetten op een betere preventie? Op welke manier zult u dat doen? Welke andere initiatieven wilt u in dit verband desgevallend nemen?

De voorzitter: Minister Demir heeft het woord.

Minister Zuhail Demir: In 2016 werd een eerste actieplan opgesteld, nadat aan Child Focus was gevraagd om de problematiek in kaart te brengen. In het najaar van 2018 werd dat actieplan geëvalueerd en geactualiseerd, wat heeft geleid tot een bijgestuurd actieplan. Centraal in deze actualisering staan de verduidelijking en de versterking van de opdrachten van de diverse partners, en de manier waarop die partners beter kunnen samenwerken.

Bovendien werd in de actualisering ook de nadruk gelegd op de inbedding in de veel ruimere thematiek van de mensenhandel. De opvolging van dit actieplan gebeurt door een Vlaamse stuurgroep, waarin deskundigen de diverse betrokken partijen vertegenwoordigen, zowel vanuit Welzijn als vanuit Justitie. De stuurgroep was echter vooral gericht op de opvang van slachtoffers.

Als minister van Justitie en Handhaving wil ik aan dit actieplan ook een daderluik toevoegen, want het heeft geen zin om alleen de slachtoffers op te vangen. We moeten de daders aanpakken. Zolang daders immers weten dat ze hiermee wegkomen en dat dit ook veel meer geld opbrengt dan andere soorten criminaliteit, zullen ze er ook niet mee stoppen.

Daarom komt op mijn initiatief deze maand nog de stuurgroep opnieuw samen met een aantal bijkomende partners, zoals een prostitutieambtenaar, een referentieambtenaar jeugd en een jeugdrechter, om het actieplan opnieuw te bekijken, en dat in het kader van de aanpak van de daders. Alleen op die manier kunnen we nieuwe slachtoffers voorkomen. Hiervoor wil ik me ook laten omringen door experts ter zake.

We zijn daarbij ook aan het bekijken of we die daders ook niet via bestuurlijke handhaving kunnen aanpakken. Dat is zeer effectief. Het wordt tijd dat we hen treffen waar het echt pijn doet, namelijk hun luxelevens en het geld dat ze ten koste van die slachtoffers hebben. Het zou je dochter maar zijn. Dat is ook wat ik van experts ter zake hoor. Ik hoor dat bijvoorbeeld ook van advocaten die die mensen moeten verdedigen. Dan krijgen ze telefoon van de dader, die vraagt hoe het met hun auto zit, of ze hun auto terugkrijgen.

Zowel ik als collega Beke, die vooral bevoegd is voor de opvang van die tienerpooiers, vind dat we alles op alles moeten zetten om de slachtoffers zo goed mogelijk op te vangen. Mijn kabinet heeft volgende week een overleg met Payoke en de Orde van Vlaamse Balies, omdat ik wil bekijken hoe we die slachtoffers ook

juridisch kunnen ondersteunen. Die daders hebben immers vaak heel goede advocaten, maar die slachtoffers blijven vaak achter. Dan moeten ze al blij zijn dat ze een dagvaarding of een document van Justitie op het juiste adres ontvangen. Wij bekijken dus hoe we hen in het kader van eerstelijnsbijstand veel beter door een goede jeugdadvocaat kunnen laten bijstaan, om ook de rechten van die slachtoffers te vrijwaren.

Ik kan wel nog meegeven dat we slachtoffers niet enkel een passende opvang en begeleiding aanbieden, maar ook de noodzakelijke bijstand inzake hun rechten, mogelijkheden tot het indienen van een klacht, wat zeer belangrijk is, en perspectieven op langere termijn aanreiken. Er wordt een nieuwe samenwerking aangegaan met de referentiecentra mensenhandel.

Heel concreet werd er begin 2019 een project opgestart met Payoke. De herenieuwing van de financiering en de uitbouw van dit project vallen ook onder de bevoegdheid van collega Beke. De projectovereenkomst met Payoke behelst ook een duidelijk luik inzake registratie, met als doelstelling het verwerven van accurate data in Vlaanderen met betrekking tot aanmeldingen en de begeleiding van minderjarige slachtoffers van mensenhandel.

Uit de voorlopige cijfers blijkt dat dat in de lijn ligt van de oorspronkelijke inschatting dat het om ongeveer zestig slachtoffers gaat. Het concrete cijfer is heel moeilijk in te schatten. Het 'dark number' moeten we ook indachtig zijn. Het is op dit moment dus moeilijk om exact te traceren over hoeveel slachtoffers het gaat. Volgens de officiële cijfers gaat het over zestig mensen, maar volgens mij zijn het er veel meer, omdat je altijd met dat 'dark number' rekening moet houden.

Om tot een kordatere bestraffing en uitvoering van de straffen van tienerpooiers te komen, is het noodzakelijk om samen met de federale minister van Justitie tot een afgestemd beleid te komen. U moet immers weten dat de meerderheid van de daders jongvolwassenen zijn, vaak tussen de 18 en 25 jaar. Voor wat betreft de minderjarige daders, hebben we momenteel weinig indicatie dat in het daderprofiel – en dat is ook internationaal zo – minderjarigen een leidende rol zouden spelen. In de meeste gevallen betreft het dus die jongvolwassenen, maar we sluiten natuurlijk niet uit dat minderjarigen een rol spelen in de periferie van het circuit, dus dat bijvoorbeeld minderjarigen in een instelling tienerpooiers tippen over mogelijke slachtoffers. Ik bekijk ook met het agentschap Opgroeien hoe we die daders veel gerichter kunnen aanpakken, zeker als het gaat over de minderjarige tienerpooiers.

Wat betreft het aantal meerderjarige tienerpooiers, beschikken wij niet over cijfers met betrekking tot het aantal veroordelingen, de afkomst en/of nationaliteit van de daders zelf en ook de schadevergoedingen aan de slachtoffers. Helaas is die schadevergoeding vaak het allerlaatste, als er al vergoed wordt aan de slachtoffers.

Cijfers inzake straftoemeting dienen bij de federale minister van Justitie nagevraagd te worden. Ook wat betreft de gemeenschapsgerichte straffen die worden opgelegd aan tienerpooiers, zoals een probatiemaatregel, een vrijheid onder voorwaarden enzovoort, kunnen wij geen accurate cijfers geven. Dat heeft te maken met de kwalificatie van de feiten. Zoals we in het rapport van Childfocus kunnen lezen, worden tienerpooiers zowel vervolgd en gestraft voor feiten van 'bederf van jeugd en prostitutie' als voor 'mensenhandel'. Beide kwalificaties worden dus door elkaar gebruikt. Feiten zoals 'zedendelicten tegen minderjarigen' gaan uiteraard veel ruimer dan de dossiers van tienerpooiers, waardoor ons registratiesysteem niet toelaat om cijfers of gegevens te distilleren over het aantal dossiers van tienerpooiers.

Een interne bevraging op dossierniveau leert ons wel dat het maar om een beperkt aantal dossiers gaat van meerderjarige tienerpooiers die worden opgevolgd binnen de afdeling Justitiehuizen. Dat is dus maar een klein deel. Het grootste deel zit dus op het federale niveau. Ik bekijk sowieso hoe we SIPAR kunnen herzien om de cijfers

toch traceerbaar te maken. Dit moet ook zo zijn doorheen de hele keten. Daarvoor zal ik overleggen met minister van Justitie Geens en minister van Binnenlandse Zaken De Crem, zodat we toch een blikvanger met betrekking tot tienerpooiers kunnen toevoegen in het registratiesysteem van de hele keten. Op dit moment is dat er niet. Dikwijls gaat het ook over dezelfde dader of dezelfde groep daders. We hebben specifieke cijfers nodig daarover om hen zeer gericht aan te pakken.

Wat de preventie betreft, verwijs ik opnieuw naar collega Beke, die daarvoor bevoegd is. Wel zit er in het actieplan ook een luik met betrekking tot preventieve acties. Zo is er, in samenwerking met Child Focus en vanuit Vlaanderen geïnitieerd, de website www.stoptienerpooiers.be, en zijn er ook zeer gerichte preventieve en sensibiliserende acties ondernomen ten aanzien van specifieke beroepsgroepen, zoals taxichauffeurs of hoteleigenaars. Ook breder wordt door Child Focus ingezet op e-safety en informatie over het wijzen op de gevaren van ronselen en detectie van tienerpooiers.

U vroeg tot slot welke mogelijkheden ik nog zie. Ik zal, in navolging van de bevindingen in Nederland en zoals ik reeds aangaf in mijn beleidsnota, bekijken of de thematiek van tienerpooiers een thematiek is die mee kan worden ondergebracht bij de Family Justice Centers.

De voorzitter: Mevrouw Blancquaert heeft het woord.

Adeline Blancquaert (Vlaams Belang): Minister, dank u wel voor uw erg uitgebreide antwoord. Het is zeer positief dat u inderdaad echt wilt inzetten op het daderluik, maar een ander onderbelicht onderdeel van de hele problematiek zijn vaak ook de klanten van die meisjes. Men spitst zich inderdaad enorm toe op die tienerpooiers en de bestraffing daarvan, maar de klanten van die meisjes komen er heel vaak gewoon mee weg. Dat is ook iets waarop in Nederland enorm wordt ingezet: bijvoorbeeld via onlinebanners wordt aangegeven dat tienerprostitutie strafbaar is, dat dat altijd moet worden aangegeven. Hebt u al een zicht op bepaalde maatregelen, bepaalde ideeën om ook die klanten voor de rechtbank te dagen, om ook hen te doen opdraaien voor die schadevergoeding voor die kwetsbare meisjes?

De voorzitter: Mevrouw De Vreese heeft het woord.

Maaïke De Vreese (N-VA): Het onderwerp is inderdaad brandend actueel. Vandaag stelt onze collega Parys een vraag aan minister Beke omtrent vzw Ne(s)t, waar toch wat onregelmatigheden werden vastgesteld. Wij benadrukken daar dat het onderzoek tot op het bot moet gebeuren.

Er zijn verhalen dat daders ook toegang zouden hebben gekregen tot de vzw zelf, een vzw die eigenlijk net moet instaan voor de opvang van die minderjarige slachtoffers en van slachtoffers tout court. Minister, hieraan moet inderdaad de nodige aandacht worden besteed. Ik vraag zeker om van die aanpak van mensenhandel een prioriteit te maken. Het is schrijnend wat die meisjes hebben moeten meemaken. Het is nog schrijnender mocht het inderdaad waar zijn dat ze in die veilige thuishaven, in een veilige context zouden zijn benaderd door hun daders. De vraag is inderdaad: hoe kunnen we er eigenlijk voor zorgen dat die daders niet in contact komen met die slachtoffers?

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Collega's, ik denk dat dit een thematiek is die veel te lang onder de radar is gebleven. Nu zien we pas, met het actieplan dat er vorige legislatuur, vier à vijf jaar geleden is gekomen, en met het meldpunt ondertussen, hoe groot de problematiek eigenlijk is. Daarbij zijn we er dan nog allemaal van overtuigd dat er nog maar een fractie van de werkelijke gevallen echt wordt

aangegeven of de weg gevonden heeft naar hulpverlening, naar het meldpunt, naar het gerecht.

Dus het is heel goed dat dat ook in deze legislatuur hoog op de agenda komt. Minister, u zegt dat u het actieplan gaat actualiseren en dat u er ook een sterker luik rond daders aan wilt toevoegen. We onderschrijven dat dat uitermate belangrijk is. Niet dat het zo was in de vorige legislatuur, maar als we ons vooral op de slachtoffers richten, wat ook moet gebeuren, dan gaan we natuurlijk het probleem aan sich niet oplossen en uitroeien.

Dan is er die derde partij, degenen die er gebruik van maken, de klanten. Die weten ook wat daar gebeurt. Die zien ook met welke kwetsbare, vaak heel jonge meisjes ze te maken hebben. We moeten ook een manier zoeken om daartegen op te treden. Maar begrijp ik het nu goed, minister, dat u zegt dat dit nieuwe actieplan, met die toevoeging, een onderdeel zal uitmaken van het grotere Vlaamse actieplan rond seksueel geweld, waar we het in de vorige vraag over hadden?

De voorzitter: Minister Demir heeft het woord.

Minister Zuhal Demir: Collega Schryvers, het is inderdaad de bedoeling om het actieplan voor een betere bescherming van slachtoffers en de strakke aanpak van tienerpooiers, dat in 2016 is opgesteld... *(Opmerkingen van Katrien Schryvers)*

Neen, ik zou het graag hier willen houden, omdat we dan ook echt gecoördineerd de globale thematiek op de agenda kunnen zetten. We willen met dit plan wat aanklappende zijn wat de daders betreft, zeker als het over minderjarige daders gaat. Ik denk wel dat we daar nog wat verdere stappen kunnen zetten. De bedoeling is om verdere uitbreiding te geven aan het plan dat vandaag bestaat.

Wat de bestraffing van de klanten van die meisjes betreft, zit er heel veel op federaal niveau. Maar we zijn dat actieplan toch aan het herbekijken. Ik heb daar met collega Beke al over gesproken. Hij weet ook wel dat we dat echt belangrijk vinden om daar eventueel ook de nodige middelen voor te bekijken.

Misschien kunnen we ook eens kijken wat we daar op Vlaams niveau aan kunnen doen. Ik denk bijvoorbeeld aan bestuurlijke handhaving. Ik ken een aantal burgemeesters die zelfs in van die hotelletjes waar die meisjes worden verkracht – want dat zijn verkrachtingen – binnenvallen en ze desnoods laten sluiten. Maar ik ben het ermee eens dat we de klanten die die meisjes verkrachten, ook mee moeten nemen. Ik wil dat bekijken in dat actieplan, als ik dat samen met collega Beke ga updaten, om dat nog strenger en beter te actualiseren en te kijken of we daar eventueel nog een luik in kunnen vinden. Ik heb zelf met verschillende van die minderjarige meisjes gesproken. Dat gaat vaak over heel kwetsbare meisjes. We moeten dus echt alles op alles zetten om hen te beschermen.

Wat dat laatste voorval betreft: collega Beke zal daar straks wel op antwoorden, maar hij heeft daar gisteren al op geantwoord dat dat onderzoek al wel eventjes liep om te bekijken wat daar is misgelopen. Ik probeer dat met mijn justitiële bril op te bekijken, ik wil sowieso in het geactualiseerde actieplan alles op alles zetten om die daders echt te treffen.

Uiteraard is er de opvang van de slachtoffers. Dat zal collega Beke ook wel mee opnemen. We moeten én het ene én het andere doen.

We hebben immers cijfers, maar ik denk dat het aantal van dat soort verkrachtingen eigenlijk helaas veel hoger ligt dan we vandaag weten. Daarom wil ik die cijfers ook mee bekijken. Hoe kunnen we die cijfers destilleren? Er is ook dat daderprofiel: over wat voor soort gasten gaat het hier? Dat vraag ik me vaak ook af. Die daders zouden, vooraleer ze meisjes aanzetten tot prostitutie en verkrachtingen

doen ondergaan, ook goed moeten beseffen dat het hun zus of hun dochter of hun moeder zou kunnen zijn. Dat moet er bij die mannen eens goed worden ingelepeld.

De voorzitter: Mevrouw Blancquaert heeft het woord.

Adeline Blancquaert (Vlaams Belang): Minister, zoals u zelf en collega's hier hebben aangehaald, in de meeste gevallen gaat het inderdaad over die kwetsbare meisjes, die meestal ook geen opvangnet hebben wanneer dat voor de rechtbank komt, als het al voor de rechtbank komt. Die daders, met hun grote luxevilla, hebben dat opvangnet wel. Ook wat die opvang betreft, zou er met de commissie Welzijn rond de tafel moeten worden gezeten. In sommige gevallen komt het voor dat slachtoffers in eenzelfde instelling terechtkomen als hun daders. Het aanpakken van die problematiek is ook iets dat hoog op onze agenda zou moeten staan. Ik kijk alvast uit naar die strenge aanpak. Ik hoop dat het niet bij woorden blijft, dat het ook daden worden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.